

İÇİNDEKİLER

İlk Ders Zili Çalıyor

6

O'nu Düşünmek En Güzel Şey

20

O Güzel, Yarattıkları da Çok Güzel

41

İman Varsa Panik Yok!

61

Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin
Anlamlarını Merak Ediyorsan...

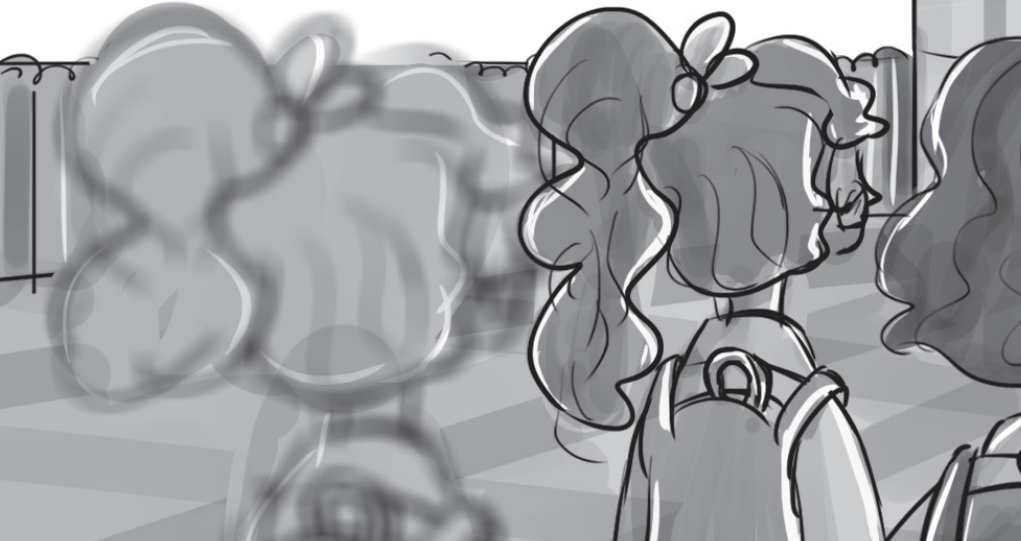
78

İLK DERS ZİLİ ÇALIYOR!

Yaz tatili bitmişti. Sabah rüzgârı, Neşeli Yüzler Ortaokulu'nun bahçesindeki çınar ağaçlarının yapraklarını hafifçe sallarken yeni dönemin heyecanı her köşeye yayılmıştı.

Doksan günlük tatil sonrası bahçedeki hareket pazar yerini andırıyordu; yeni çantalar, yeni okul kıyafetleri, yeni ayakkabılar... **Kız öğrenciler birbirini dikkatlice süzerken, erkek öğrenciler daha dün ayrılmışçasına geçen akşamki futbol maçının kritiğini yapıyordu.**

Okul Müdürü Osman Sertkaya, her dönem başında olduğu gibi yine formundaydı. Bu yıl da mikrofonla konuş-

Kıymetli öğrenciler..!

mayı çok özlediği her hâlden belliydi. İsimlerini ezbere bildiği öğrencileri tek tek uyarıyor, yeni dönemle alakalı kural ve temennilerini bir bir sıralıyordu. Araya da,

"Siz Neşeli Yüzler Ortaokulu" nun öğrencileri olarak seçilmiş çocuklarsınız! Lütfen kendinizin farkında olun, yeni döneme dair hedefler belirleyin" cümleleriyle öz güven pompalayan birtakım pedagojik ve psikolojik cümleler sıkıştırıyordu.

Bütün öğrenciler bu cümlelerin bir an önce bitmesini, "Rahat, hazır ol!" komutunun gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Çünkü o zaman İstiklal Marşı'nı okuyup sınıflarına dağılma vakti gelmiş olacaktı. Hele şükür, beklenen komut geldi ve öğrenciler millî marşımızı coşkuyla okuyup sınıflarına kavuştular.

Koridorlar taze boya, kâğıt ve sucuklu tost kokuyordu. Bir yanda tatil anıları, öte yanda şu tür cümleler havada uçuşuyordu:

"Hangi dersin öğretmeni değişmiş?",
"Bizim sınıf kaçınıcı katta?",
"Offf ama bu haksızlık... Kantine
inene kadar teneffüs bitecek!"

En çok ses ise ikinci kattaki 6-C sınıfından geliyordu. Sınıftaki en arka sıralar, en arkanın bir önleri ve

en ön sıralar belli kişiler tarafından hemen kapılmıştı. Kalan sıralara da sınıfın diğer öğrencileri kararsız bir hâlde ve çok da gönüllü olmadan yerleşti. **"Zaten sınıf öğretmenimiz rehberlik saatinde boya göre bir oturma planı yapar"** diye kendini avutanlar da vardı.

Yerinden en çok memnun olan kısım ise ikinci sırada oturanlardı. İkinci sıra her anlamda çok güvenli bir alandı. Öğretmenin görüş alanından biraz uzak ama ders içeriklerinin yazılı olacağı tahtaya ve teneffüste firt diye dışarı uçulacak sınıf kapısına oldukça yakın!

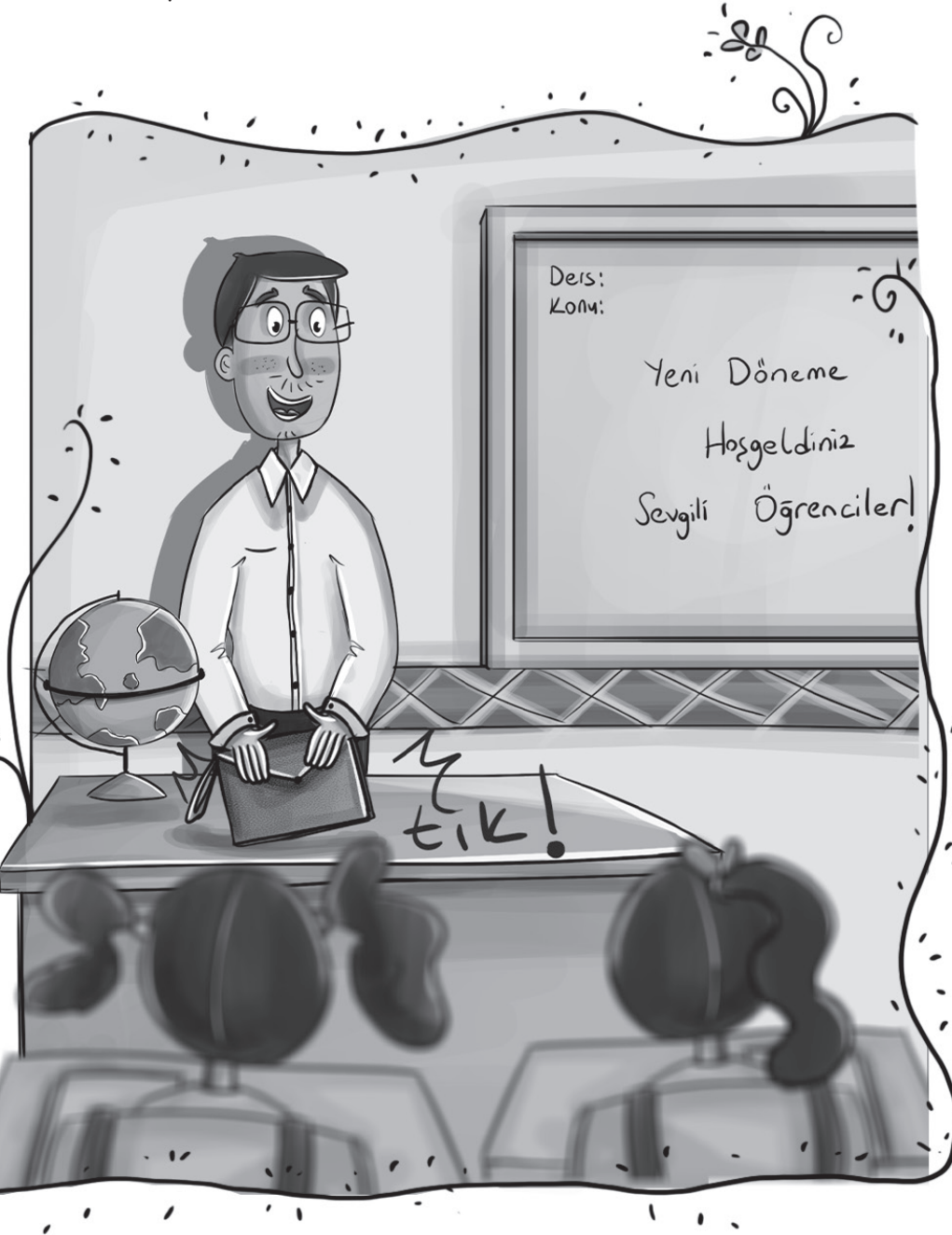
Yeni öğretmenlerin geldiği söylentisi olduğu için herkes okul tişörtüne isminin yazılı olduğu bir kâğıt iğnelemişti.

Ders programı henüz öğrencilere verilmemişti. O nedenle 6-C sınıfı ilk dersin öğretmenini merakla bekliyordu. Derken kapı bir anda açıldı. İçeri güler yüzlü, dingin ama disiplinli olduğu her hâlden belli olan, lacivert pantolon ve açık renk gömleğiyle genç bir öğretmen girdi. Elinde kahverengi, deri bir çanta vardı. Çantayı masaya koyarken "Tık!" diye çıkan ses sınıfın uğultusunu hafifçe bastırdı.

"Selamünaleyküm 6-C!" dedi canlı ve neşeli bir ses tonuyla.

"Aleykümselam hocam!" diye hep bir ağızdan karşılık verdi sınıf.

Öğretmen, masanın üzerindeki deri çantasına ellerini koyarak konuştu:

“Benim adım Ahmet Selim Akay. Siz bana kısaca ‘Selim Hoca’ diyebilirsiniz. Bu yıl Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersini beraber işleyeceğiz. Önce size kendimden biraz söz edeyim çünkü bir insanın bir insana muhabbet duymasının ilk şartı onu tanımasıdır. İnsan tanımadığı kişiyi, gerçek anlamda sevemez. Bir dersi sevmenizin ön koşulu ise o dersin öğretmenini sevmenizdir. Kendimden biliyorum, öğrenciyken dersi anlatan öğretmeni seviyorsam dersini de zamanla severdim.”

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Sınıf, Selim Hoca'yı pürdikkat dinliyordu. Öğretmenlerine daha ilk dakikadan ısınmışlardı.

“Sizin yaşlarınızdayken sürekli kendi kendime sorular sorardım: **‘Allah bizi neden yarattı, bizden ne istiyor? Bu koca evren nasıl bu kadar mükemmel bir düzen içinde? Neden Allah'ı göremiyoruz? Allah hem birdir hem her yerdedir, bu nasıl olur?’** Bu sorular beni hiç bırakmadı... Üniversitede ilahiyat okudum, sonra Anadolu'nun farklı şehirlerinde öğretmenlik yaptım. Çocukların merakı en güzel köprüdür. İşte bu yüzden buradayım; sizin sorularınızla Allah'ı, evreni, hayatı ve ahireti konuşmak için...”

Sınıf büyük bir ilgiyle öğretmenlerini dinliyordu.

Defne, Gökçe'ye fısıldadı:

"Hoca hikâye gibi anlatıyor."

Gökçe kıkırdadı:

"Dinlemesi çok güzel."

Selim Hoca gülümseyerek,

"Size küçük bir sır vereyim: Benim dersimde gülmek serbesttir, istediğiniz zaman gülebilirsiniz. Çünkü neşe Allah'ın insana bahsettiği en güzel nimetlerden biridir" dedi.

Sınıfta kısa bir sessizlik oldu, ardından ufak kıkırtılar yayıldı.

Ceyda gülerek:

"Ooo süper, ben bu derste çok başarılı olurum!"

Temkini hiç elden bırakmayan Nil:

"Keşke bütün derslerde böyle kural olsa!"

Arka sıralardan Göktuğ, önünde oturan Arda ve Furkan'a doğru eğilip fısıldadı:

"Beyler anlaşıldı, hoca kral, ders bomba, bu dersi şimdiden sevdim ben!"

Selim Hoca, çocukların gülüşünü izleyip başını hafifçe salladı:

"İşte bu! Her derse böyle bir enerjiyle başlarsak inanın öğrenmek çok daha keyifli olacak. Elhamdülillah, güzel başladık."

Sınıftan uğultular y¼kseldi. Her ¼ęrenci yanındaki arkadaşının kulağına eğilip şaşkınlığını dile getirdi.

Öğrencilerine sevgiyle göz gezdirdikten sonra devam etti Selim Hoca:

“Arkadaşlar, bu derste üç şeye çok önem vereceğiz: **merak, saygı ve katılım**. İstedığınız soruyu çekinmeden sorabilirsiniz. Ama tek şartla: Birbirimizi dinleyeceğiz, söz kesmek yok. Momo’yu okuyanız vardır mutlaka. O kitap, zamanın çok değerli bir hazine olduğunu anlatır. Ayrıca insanları güzel ve hakkını vererek dinlemenin harika sonuçlar doğurduğunu söyler. Not alın, okumayanlar mutlaka okusun, güzel kitaptır. Ve katılım... Dersi birlikte işleyeceğiz, bazen sınıfta beyin fırtınası yapacağız bazen tartışma teknikleriyle konuları derinlemesine ele alacağız. Hatta güzel havalarda dersi bahçeye taşıyacağız. Arka kısımda güzel bir bahçemiz var. Ağaçların altında, kuşların cıvıltısıyla tefekküre dalıp yaratılan her şeyde Allah’ın isimlerini görerek ders işlemenin lezzeti bambaşkadır.”

Selim Hoca sözlerini bitirip gülümsediğinde arka taraftan Mustafa hemen lafa girdi, gözlerinde muzır bir ışıltıyla:

“Hocam bahçede ders efso olur ama bir şartla... Futbol sahasının yanına oturalım. Hem tefekkür eder hem de top kaçarsa anında müdahale ederiz.”

Naz hafifçe kıkırdayarak başını salladı:

“Ben de kuşların civıltısıyla ders dinleme fikrini sevdim hocam ama... Bahçede oturunca karıncalar not defterime çıkmazsa iyi olur. Yoksa tefekkür yerine zıplar dururum!”

Sınıf kahkahaya boğulurken Selim Hoca da gülerek,
“Anlaşıldı, tefekkür için hem futbol sahasına hem de karıncasavara ihtiyacımız olacak” dedi.

Selim Hoca kahkahaların dinmesini bekledi, sonra elini kahverengi deri çantasının üzerine koydu.

"Evet arkadaşlar," dedi gözlerinde hafif bir merak ışıltısıyla. "Bir de şöyle bir planım var: Her dersin başında bu çantanın içinden bir kese çıkaracağım. Bu kesenin içinde Peygamber Efendimizin, hadis-i şerif adını verdiğimiz güzel sözleri var. Yoklama sonrası içinden birini çekip tahtaya yazacağız. Sonra hep birlikte o hadisin ne anlatmak istediğini düşüneceğiz. Kimin ne düşündüğünü duymak benim için çok önemli."

Pürdikkat dersi dinleyen, dinlemekle kalmayıp hocanın ağzından ne çıkıyorsa tastamam, harıl harıl defterine yazan bir öğrenci vardı sınıfta. Azra, yazmaya ara verip çekingen ama meraklı bir ifadeyle parmağını kaldırdı.

"Hocaaam! Ya aynı hadis iki kere çıkarsa ne olacak?"

Selim Hoca gülümsedi.

"Güzel soru Azra. Eğer aynı hadis çıkarsa bu demektir ki o söz bize bir kez daha hatırlatılmak isteniyor. O gün o hadisi yeniden konuşuruz, belki de ilkinde fark etmediğimiz başka bir güzellik buluruz."

Selim Hoca çantasına göz gezdirdi, sonra sınıfa baktı:

"Bir de bu yıl şükür ve dua günlüğü tutacağız. Her gün yatmadan önce şükrettiğiniz bir olayı ve işinizden gelen bir duayı yazacaksınız. Kimseye göstermek zorunda değilsiniz ama isteyen paylaşabilir."

Gökçe, defterinin ucuyla oynayarak hafifçe gülümsedi:

"Hocam, şükür günlüğüne her gün yazacağız ya... Diyelim o gün çok da güzel bir şey olmadı, sadece kedimizi sevdik. 'Bugün kedimi sevdim, mutluyum' yazsak yeter mi?"

Selim Hoca gülerek başını salladı.

"Yeter de artar bile Gökçe.
Bir kediyi sevmek bile Allah'ın bir
nimeti. Şükür, büyük olayları değil,
o küçük ama içimizi ısıtan anları
fark etmektir."

Sonra çantasını kapatıp ciddi ama sıcak bir ses tonuyla devam etti:

"Ve derslerimizin sonunda vaktimiz kalırsa listeden rastgele seçip birkaçınızın sure ezberini alacağım. Ezberleyemeyen olursa... Üzülmeyin, o kişiden küçük bir etkinlik hazırlamasını isteyeceğim. Mesela, **'Allah'ın isimlerinden en çok hangi beş ismini yansıtıyorum?'** etkinliği olabilir."

Selim Hoca gözlerini tek tek yeni öğrencilerinin üzerinde gezdirdi. Sevgi diliyle konuşmaya devam etti:

